

ט. כרמי

שני שירים

לוי וגם לך

ושוב אני אומר לי וגם לך:
לאט.

רק לא הכליון, חרוץ,
של לילה מתלקח כמו נזר;
רק לא הזקן הנמקה, זהב
אישון בורק, פנים המאירים
כמו זקוק נוסק, שפריחתו
היא קמילתו, וזכרונו — אבק
פורק.

כחלום, המסתתר
בכל פנות היום, בנזיות
הפה והידיים, מרמדם,
נעור לומר לך פתאם:

חלמא
טבא חזית; אין צרף בפתרון.

מכתב: דמדומים

את כל כך קרובה לי
שעלי להרחיק את עדותי.

כל האמצעים בשרים:
ים, ירח, צללים נסים
מיטב השירים
וקרוז בתמוז.

צחוק עשה לי אלהים,
צלול נרך וגלוי-עינים.

אבל קרוב מאד —
אני נופל בלא לראות,
נרחוק מאד —
עיני ריקות כמו ידי.

לא קל לגלות
את המרחק המדור
שבין בשר אחד לנרות,
בין קול-ענות לאלם,
בין כל-יכול לרפיון.

הדיוק הזה,
גם בשעת דמדומים,
הוא נשמת-אפנו
אם נרצה להאריך ימים.